

Kristus og den kommende nye tidsalder

Uddrag fra bogen Nationernes Skæbne af Alice A. Bailey

Som afslutning på vore betragtninger over verden af i dag og dens dominerende stråler, der virker gennem nationerne og betinger deres folk, er der et sidste punkt, som jeg gerne vil berøre; det drejer sig om religion og vedrører betydningen af julen. Fra tidernes morgen har, som I véd, perioden, hvor solen bevæger sig nordover, været betragtet som en fest; gennem tusinder af år har den været associeret med solgudens komme for at frelse verden, for at bringe lys og frugtbarhed til jorden og gennem solgudens virke bringe nyt håb til menneskeheden.

Julen betragtes af dem, der ikke ved bedre, som en enestående fest for Kristus, og dette har de kristne kirker understreget og alle præster vidnet om. Dette er både sandt og forkert.

Grundlæggeren af den kristne kirke – den legemliggjorte gud – benyttede sig af denne lejlighed, og kom tik os i årets mørkeste tid for at indlede en ny æra, hvor lyset skulle blive fremherskende. Dette har vist sig at være rigtigt fra flere synsvinkler, selv fra et rent fysisk, for i dag er verden oplyst; overalt ser man lys og de bælgmørke nætter, som man kendte i gamle dage, er nu hurtigt ved at være en saga blot. Lyset er også kommet til jorden i form af skkundskabens lyssS. I dag er undervisning, hvis formål det er at føre mennesker frem til den oplyste vejs, det store tema i vor civilisation og en vigtig opgave i alle lande. Udryddelse af analfabetismen, udviklingen af sand kultur, og konstateringen af sandhed på alle tankens områder, samt forskning, er af altoverskyggende vigtighed i alle lande.

Derfor, når Kristus proklamerede (som han visselig gjorde) på linje med alle andre verdensfrelser og solguder, at han var verdens lys, indvarslede han en vidunderlig epoke, i hvilken menneskeheden i vidt omfang og universet er blevet oplyst.

Denne epoke daterer sig fra juledag for to tusind år siden i Palæstina. Det var den største juledag af alle, og dens gennemtrængende indflydelse var stærkere end nogen af de tidligere lysbringers, fordi menneskeheden var mere rede for lyset. Kristus kom i fiskenes tegn – tegnet for den højeste guddommelige formidler, eller for den lavere, mediet; det er tegnet for mange af verdensfrelserne og for dem, der åbenbarer det guddommelige og etablerer forbindelsen med verden. Jeg vil bede jer notere denne sætning. Den vigtig5te impuls, som drev Kristus til dette specielle arbejde, var ønsket om at etablere rette menneskelige relationer; det er også – bevidst eller ubevidst – menneskehedens ønske, og vi véd, at en dag vil det blive ønsket hos alle nationer, at rette menneskelige relationer må findes overalt, og at den gode vilje må bevirke opfyldelsen af dette ønske og føre til fred i alle lande og mellem alle folk.

Ned gennem tiderne er julen blevet fejret som en fest for en ny begyndelse for bedre menneskelige kontakter og lykkeligere relationer mellem familiemedlemmer og på samfundsplan. Alligevel, ligesom kirkerne er forfaldet til en dybt materialistisk præsentation af kristendommen, således er den enkelte juledag, som ville have glædet Kristi hjerte, degenereret til et orgie af ødselhed, erhvelkelse af ting og sager og betragtes nu som en periode, der er kkgod for handelSs. Vi er derfor nødt til at minde os selv om, at når en hvilken som helst fase af livsinspireret religion fortolkes helt materialistisk, når en civilisation og kultur mister sin sans for åndelige værdier og kun accepterer materielle, så har den udtjent sit formål og må forsvinde, og det i livets og udviklingens interesse.

Budskabet om Kristi fødsel lyder evigt nyt, men bliver i dag ikke forstået. Vægten vil derfor skifte fra Betlehem til Jerusalem i løbet af Vandbærerens tidsalder, som vi nu hastigt er ved at gå ind i, og fra den nyfødte frelser til den Opstandne Kristus. Fiskenes tidsalder har set lysets spredning gennem to tusind år. Vandbærerens tidsalder vil se lysets opstandelse, og Kristus er det evige symbol på begge.

Den gamle beretning om fødslen vil blive gjort universel, og man vil forstå den som beretningen om alle disciple og indviede, der gennemgår den første indvielse og som i inkarnationen, dér hvor de lever, bliver tjenere og lysbringere.

I Vandbærerens tidsalder vil to betydningsfulde udviklinger finde sted:

Fødselsindvielsen vil betinge al menneskelig tænkning og aspiration overalt.

Den Opstandne Kristi religion, ikke den nyfødte eller den korsfæstede Kristireligion, vil blive den udprægede grundtone.

Det er sjældent erkendt, at hundrede tusinder af mennesker i alle lande har taget eller er under forberedelse til at tage denne første indvielse, som kaldes fødslen i Bethlehém, brødets hus. Menneskeheden, verdensdisciplen, er nu rede til dette. Tegn på, at dette er rigtigt, er den reorientering mod det åndelige, som finder sted overalt, menneskehedens interesse for humane ideer og menneskehedens velfærd, den ihærdighed, hvormed de søger lyset og deres længsel efter og ønske om fred baseret på rette menneskelige relationer, opnået ved hjælp af god vilje. Denne "bevidsthed" som er i Kristus, kan ses i deres oprør mod materialismens religion og i den udbredte bestræbelse, som findes i Europa og andre steder, på at give landet (Moder Jord, den virkelige Jomfru Maria) tilbage til folket. Det kan ligeledes ses i den konstante vandring af mennesker over hele verden fra sted tilsted, hvilket symboliseres i evangeliernes beretning om Marias rejse til Ægypten med det nyfødte Jesusbarn.

Derefter fulgte, som det fortælles i det Nye Testamente, en cyklus på tredive år, om hvilke vi ikke ved andet, end at Jesus blev voksen og kunne gennemgå den anden indvielse, som er dåben i Jordan, og begynde sin offentlige gerning. I dag vil alle de mange, som i dette liv har passeret den første indvielse, gå ind i den lange tavshed, som de tredive år symboliserer, og hvori også de vil blive voksne og tage den anden indvielse. Denne indvielse fører til fuldstændig kontrol over den emotionelle natur og alle fiske-tegnets karakteristika. De tredive år kan ses som en periode af åndelig udvikling gennem de tre faser, som Vandbærerens tegn (og dermed den nye tidsalder, vi nu går ind er inddelt i). Jeg refererer til det, man teknisk kalder de tredekanater af hvert tegn. I dette tegn vil Fiske-tidsalderens vand, symbolsk set, blive opsamlet i vandkrukken, som bæres på skulderen af vandbærereng der er detsymbol, som kendetegner dette tegn, for tegnet Vandbæreren symboliserer den vandbærer, som bringer livets vand til folket – et mere fyldestgørende liv.

I Vandbærerens tidsalder er den Opstandne Kristus selv vandbæreren. Han vil ikke denne gang vise os en gudesøns fuldkomne liv, som det sidst var hans vigtigste opgave; men Han vil fremtræde som den øverste leder af det åndelige hierarki og møde behovet hos verdens tørstende nationer – tørstende efter sandhed, efter rette menneskelige relationer og efter kærlig forståelse. Han vil denne gang blive anerkendt af alle, og i sin egen person bevidne opstandelsens kendsgerning og dermed demonstrere den paralkelle kendsgerning om sjælens, det åndelige menneskes, udødelighed. Vægten er blevet lagt på døden gennem de sidste to tusind år ; den har farvet hele den ortodokse kirkes lære ; kun én dag om året er helliget tanken på opstandelsen. I Vandbærerens tidsalder vil vægten blive lagt på livet og frigørelsen fra materiens grav, og dette kendetegn vil adskille den nye verdensreligion fra alt, hvad der er gået forud.

Påskehøjtiden og pinsefesten vil blive de to fremtrædende dage det religiøse år. Pinsen er, som I véd, symbolet på rette menneskelige relationer, hvor alle mennesker og nationer vil forstå hinanden og – skønt de taler på mange forskellige sprog – vil føre én åndelig tale.

Det er betydningsfuldt, at der i sidste del af evangelierne berettes om to vigtige episoder – den ene forud for og den anden følgende umiddelbart efter Kristi tilsyneladende død. De er:

1. Historien om det øverste kammer, hvortil manden med vandkrukken, der symboliserer Vandbæreren, førte disciplene, og i hvilket den første nadver fandt sted, med deltagelse af alle, og som forudsagde det altomfattende slægtskab, som vil udmærke menneskeheden i den kommende tidsalder efter prøvelserne i fiskenes tidsalder. Sådant en nadver har endnu aldrig fundet sted, men den nye tidsalder vil få den at se.

2. Historien om det øverste kammer, hvori disciplene mødtes og nåede til en sand forståelse af den Opstandne Kristus og til fuldkommen forståelse af hinanden trods den symbolske forskellighed i tungemål. De havde et glimt af en fremtidsvision, af profetisk indsigt, og forudså lidt af det under, som Vandbærerens tidsalder vil blive.

Den vision mennesker ser for sig i dag, tilhører Vandbærerens tidsalder, selv om de ikke er klar over det. Fremtiden vil se rette menneskelige relationer, sand nadver, fællesskab i alle ting (vin, blod, liv og brød, økonomisk tilfredsstillende forhold) og god vilje; vi har også et billede af menneskehedens fremtid, når alle nationer er forenede i fuldkommen forståelse, og forskelligheden i sprog – symbolsk for de forskellige traditioner, kulturer, civilisationer og synspunkter – ikke vil være nogen hindring for rette menneskelige relationer. I centrum af disse billeder finder vi Kristus.

Således vil De forenede Nationers udtalte mål og anstrengelserne for at virkeliggøre dem til sidst bære frugt, og en ny euds kirke, sammensat af alle religioner og åndelige grupper, vil forenet gøre en ende på separatismens store kæfter. Kærlighed, enhed og den Opstandne Kristus vil være en realitet, og Han vil demonstrere for os det fuldkomne liv.